

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519611472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Røverstuen

ved Seengen, og at hendes Kammerpige maatte ligge paa en Feldtseng i samme Værelse. Frøkenen heringede sig derimod, at alle Mennesker paa Gaarden skulde forblive i deres Senge, at det ikke siden skulde hedde: Man havde bortskræmmed Spøgelset, og at Ingen maatte have Lys efter Klokken elleve. Fader og Kjereste maatte tage Natteqvarter i det saakaldte forgyldte Gjæstekammer, som kun var adskilt fra Taarnkammeret ved en lang Gang. Hos dem hang den Kløkke, med hvilken den unge Dame i Nødsfald kunde ringe Storm. Moderen – ikke mindre heroisk end Datteren – gav villig sit Minde til Eventyret, og næste Nat blev bestemt til dets Udførelse.

4.

Bortførelsen.

Dersom jeg hos Nogen skulde have vakt Forventninger om et nyt Spøgerie, gjør det mig virkelig ondt; og det saa meget mere, som det første maaskee nu ogsaa tør tage mod en naturlig Forklaring, og ende sig med et: „Pyt! ikke Andet!” Men saa glæder det mig igjen, at jeg til Erstatning for en rigtig Spøgelsehistorie kan opvarde med en saa regulair Bortførelse, som nogensinde fandtes i Romaner: en Bortførelse ikke om Dagen, men om Natten; ikke gjennem Døren, men gjennem Vinduet; ikke tilvogns, men tilhest.

Den vigtige Nat, der skulde afgjøre Fuxens og Isabellens fremtidige Skjæbne, gav Herskab og Tyende kun lidt Søvn: alle laae i spændt Forventning af de Ting, som skulde komme. Kattenjæv, Ugleskriig, Hundetuden forjog Ole Lukøje hvergang han kom listende. Staldkarlene hørte Hestene puste, snorke og sparke; det kom Ladefogden for, at Man slæbte med Sække paa Loftet; det var for Mejersken accurat som om Gyngekjernen var igang; og Huusholdersken fornem tydelig, at det rumsterede i Spisekammeret. Der kom ikke mere Søvn i det forgyldte Kammer: Herren og Junkeren laae rause og skottede imellem til den lille Sølvklokke, som hang imellem dem; men den var og blev stum. Da Taarnuhret slog Eet, begyndte Junkeren at ansee sit Væddemaal for halvt tabt; men trøstede sig med, at Tab til sin Kone er dog kun af den ene Haand i den anden. – Kort at fortælle: Natten gik bort og det – hvad Taarnkammeret angaaer – saa roligt, som om der aldrig var Spøgerie til i Verden. Med første kjendelige Dagskjær stode begge de kun halv afklædte Herrer op, og ilede med en

St. St. Blicher

Morgenhilsen til den dristige Aandebetvingende. De pikkede paa Døren – inter „Entrez” – Begge maatte vel endnu ligge i den søde Søvn. Papa aabnede – Man traadte ind. – Pest! Frøkenens Seng var tom, og Overdynen kastet tilside. „Bravo!” raabte Junkeren, „hun er echapperet, og Isabellen er min.” Den gamle Herre sagde ikke et Ord, men vendte sig til Pigens Seng: hun lod sig ej heller tilsyne; men da han lettede Dynen, laa hun der virkeelig blussende rød og sveddampende som i den hæftigste Feber. Paa Herrens første ivrige Spørgsmaal svarede hun Inter; men stirrede kun paa dem med et forvildet, vanvittigt Aasyn. Omsider gjenfandt hun sit Mæle, og berettede i en afbrudt og usammenhængende Tale: at hun kort efter Midnat havde seet et frygteligt Spøgelse komme gennem Væggen. Forfærdet havde hun puttet sig under Dynen, som hun heller ikke siden havde vovet at lette; af hvad der videre var passeret vidste hun Intet. Dog dette viiste sig snart; thi Vinduet var aabent, og nedenunder stod en Stige – Frøken *Mette* var bortført; men af hvem?

Hvilket Oprør i hele Gaarden! hvilken Larmen, Skrigen og Jamren! Forbandelser uden Gjenstand, Spørgen uden Svar. „Efter dem!” var Faders og Brudgoms næste Tank; men hvorhen? – Fruen, den besindigste af Alle, foreslog først en almindelig Hærskue (som det hedder paa Dansk), og Herren fortog den i egen Person: han opraabte ethvert levende Væsen ved Navn, og erklærede omsider, at han Ingen savnede. Hele den opstillede Besætning var i samme Vildfarelse, indtil Frue *Kirsten* spurgte: „hvor er Skriverdrengen?” „Skriverdrengen! Skriverdrengen!” lød det fra Mund til Mund. – Man saae sig omkring, Man saae paa hverandre, Man saae paa sig selv – nej! Skriverdrengen var der virkelig ikke. Ridefogden og et Par Andre toer nu afsted over til Skriverstuen; og Herren raabte til Staldkarlene: „sæl op og for Døren, som Torden og Lynild!” Fogden kom snart tilbage hæsblesende og angst med den Beretning, at den Savnede virkelig maatte være borte; thi Sengen viste, at Ingen havde lagt der sidste Nat; hans Sporer og Ridepidsk vare ej heller at finde. I samme Øjeblik kom en af Staldkarlene løbende, og fortalte, at Jesabel var væk. Alle stod forstenede i indbyrdes taus Beskuelse, indtil Frue *Kirsten* brød Stilheden. „Vor Frøken Datter,” sagde hun, „kunde ikke bortføres af en Skriverdreng; men han har indsneget sig her som Spion. Det ahner mig, at Røveren er vester fra – seer efter om I ikke kunne spore dem paa Viumvejen; og saa afsted! Det var endnu